

Ἡ θεὰ Καλή.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ τὴν θεὴν Καλὴν ὑπὸ ἄλλην ἔποψιν. (Ἰδὲ Ἐφημ. Παιδων τοῦ μηνὸς Ἰουλίου π. ἔτες.) Εἶναι τῷ ὄντι ἀληθὲς εἰκὼν τρόμου. Τὸ κεφαλόδεμά της συνίσταται ἀπὸ ὄφεις, ἡ λαίμαριά της ἀπὸ κρανία ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ἐφόνευσε καὶ κατέφαγεν, εἰς ἐκάστην δὲ χεῖρα κρατεῖ φοινικὸν τι ὄπλον καὶ οἱ πόδες της στηρίζονται ἐπὶ τοῦ πτώματος ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν!

Ἡ θεὰ Καλὴ λατρεύεται ὑπὸ ἑκατομμυρίων δεισιδαιμόνων Ἰνδῶν, τῶν ὁποίων οἱ θεοὶ εἶναι προϊόντα τῶν ἰδίων αὐτῶν χαμερπῶν παθῶν καὶ σκληρότητος ὑπολογίζεται δ' ὅτι περὶ τὰ 30 ἑκατομμύρια θεοτήτων προσκυνοῦνται εἰς τὰς Ἰνδίας!! Δὲν εἶναι λοιπὸν ποσῶς θαυμαστὸν ἂν οἱ κάτοικοι τῆς χώρας ἐκείνης εὐρίσκονται εἰς τοιαύτην ἐξαχρείωσιν καὶ ἐσχάτην πέναν.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΟΜΗΣ

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.)

Ὁ μικρὸς Κόμης ἦτο πολὺ μικρὸς κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ ἀνάστημα, ἀλλὰ πολὺ μέγας, ἂν λάθοιτε ὑπ' ὄψιν τὰ κτήματά του καὶ τὴν θέσιν του. Ὅταν ἦτο ἐνὸς μόνου μηνὸς ἀπέθανεν ὁ πατὴρ του, ἡ δὲ μήτηρ του τὸν ἀφῆκεν ἔξ μηνῶν, ἀμφότεροι δὲ ἐτάφησαν εἰς τὸ ὑγρὸν καὶ ψυχρὸν οἰκογενειακὸν μνημεῖον, τοῦ ὁποίου τὰ μὲν πολυτίμα μάρμαρα καὶ αἱ βελούδινα νεκροθῆκαι ἦσαν μεγαλοπρεπεῖς, ἀλλὰ τὸ ψῆχος, τὸ σκότος καὶ ἡ σοβαρότης τοσοῦτον ἐφύβιζον τὸν μικρὸν κόμητα, ὥστε ὁσάκις ἐτελεῖτο μνημόσυνον καὶ κατήρχετο μετὰ τῶν συγγενῶν του ἐκεῖ διὰ νὰ θέσῃ ἄνθη ἐπὶ τῶν τάφων τῶν γονέων του, δὲν ἠδύνατο νὰ κοιμηθῇ ἐπὶ νύκτας ὀλοκλήρους ἐνθυμούμενος τὸ σκότος καὶ τὸ μυστηριώδες τοῦ τόπου.

Ὁ μικρὸς κόμης τῆς Ἀβιλιώνης καὶ τοῦ Λαντριανὸν ὠνομάζετο ἀπλῶς Βέρτος ὑπὸ τῆς μάμης του καὶ τῆς τροφοῦ του καὶ τῶν ἄλλων οἰκείων του. Ὅτε

δὲ τῷ συνέβη τὸ περιστατικόν, τὸ ὁποῖον μέλλω νὰ σᾶς διηγηθῶ, εἶχε μόλις κλείσει τὰ ὀκτὼ ἔτη, καὶ ἦτο λεπτοφυὲς, μὲ μικρὸν πρόσωπον γλυκὺ, ὡς ἄνθος, μεγάλους ὀφθαλμοὺς καὶ ὠραίαν ξανθὴν κόμην, ἧτις ἐπιπτεν ἐπὶ τοῦ μετώπου του καὶ κατήρχετο μέχρι τοῦ τραχήλου του.

Οἱ μόνοι κηδεμόνες του ἦσαν ἡ μάμη καὶ ὁ θεῖός του, ὅστις ἦτον ἱερεὺς, ἐπειδὴ δὲ ἦσαν ἀμρότεροι φιλάσθενοι, καὶ ἡγάπων τὴν μοναξίαν, ἀπεσύρθησαν τοῦ κόσμου, καὶ ἔζων εἰς τὴν ὠραίαν ἔπαυλιν τῆς Ἀβιλιώνης, ὥστε καὶ ὁ Βέρτος, ὅστις ἦτο πάντοτε μετ' αὐτῶν δὲν ἐγνώριζε τί εἶναι ἡ ζωὴ τῶν παιδῶν.

Ὅλοι τὸν ἡγάπων καὶ πᾶν ὅ,τι ἐπεθύμει τοῦ ἡγόραζον, τὸν ματεχειρίζοντο ὅμως ὡς νὰ ἦτο κανὲν ἄνθος σπάνιον ἢ κανὲν εὐθραυστον τεμάχιον πορσελάνης, ἀντὶ ζωηροῦ παιδίου ἐκ σαρκὸς καὶ αἱματός· ἐκ τῶν πολλῶν δὲ περιποιήσεων καὶ τῆς μεγάλης προφυλάκῃς τὸν ἐθάρυνον πολλάκις χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῇ ὁ ἴδιος.

Ὁ Βέρτος, ἂν καὶ τόσον μικρὸς, ἦτο ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας του, καθὼς καὶ τὸ τελευταῖον ἀρσενικὸν μέλος αὐτῆς, διότι ἐκτός τοῦ θεοῦ του, ὅστις ἦτον ἱερεὺς καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ νυμφευθῇ, δὲν ὑπῆρχον ἄλλοι ἄρρενες ἐκ τῆς μεγάλης ἐκείνης γενεᾶς, ἐκ τῆς

Ἄλλη παράστασις τῆς θεᾶς Καλῆς.

ὁποίας κατήγετο. Τόσα δὲ μεγάλα καὶ σπουδαῖα συμφέροντα ἐξηρτῶντο ἐκ τοῦ μικροῦ τούτου παιδὸς, ὥστε αἱ περιποιήσεις, τὰς ὁποίας ἐλάμβανε, τὸν εἶχον καταστήσει ἀνίκανον νὰ πράξῃ τι διὰ τὸν ἑαυτὸν του. Ἐκ φύσεως ὁ μικρὸς κόμης ἦτο γενναῖος καὶ πολλάκις ἡρεθίζετο καὶ ἔλυπετο μὴ δυνάμενος νὰ πράξῃ ὅ,τι ἔλα τὰ παιδιά ἀγαποῦν νὰ κάμνουν, αἱ ἀκατάπαυστοι δὲ νοθεσίαι καὶ προφυλάξεις τὸν εἶχον καταστήσει δειλὸν καὶ ἡ μεμονωμένη ζωὴ του τὸν ἔκαμνε σοβαρώτερον παρ' ὅ,τι πρέπει νὰ ἦναι τὰ παιδιά εἰς τὴν ἡλικίαν του.

Ἡ ἔπαυλις, ἡ μᾶλλον τὸ φρούριον τῆς Ἀβιλιώνης, κεῖται εἰς τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Ἀγγλίας, περ-